

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Karla Černína, Ph.D., a Mgr. Jana Čížka ve věci

žalobce: **Albert Česká republika, s.r.o.**, IČ 44012373
sídlem Radlická 520/117, 158 00 Praha 5
zastoupené advokátkou Mgr. Renatou Hrdličkovou Fíkovou
sídlem Medunova 2947/1, 155 00 Praha

proti

žalovanému: **Česká obchodní inspekce**
sídlem Štěpánská 796/44, 110 00 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 2. 2024, č. j. ČOI 15064/24/O100/H1/Št

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 2. 2024, č. j. ČOI 15064/24/O100/H1/Št se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 14 870 Kč, k rukám Mgr. Renaty Hrdličkové Fíkové, advokáty, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí inspektorátu České obchodní inspekce Jihomoravského a Zlínského (dále jen „inspektorát“) ze dne 10. 10. 2023, č. j. ČOI 120814/23/3000/R/Jur (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).
2. Jím byl žalobce uznán vinným z přestupku dle § 24 odst. 7 písm. a) a písm. l), § 24 odst. 1 písm. a) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele (dále také „ZOS“), za což mu byla uložena pokuta ve výši 400 000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.
3. Žalobce napadl rozhodnutí v celém rozsahu, zejména v jakém je mu vytýkáno porušení § 12a ZOS, čímž měla být naplněna skutková podstata přestupku dle § 24 odst. 7 písm. l) ZOS.

II. Obsah žaloby

4. Žalobce namítá, že napadené rozhodnutí je založeno na nesprávném posouzení § 12a ZOS, a je proto nezákonné. Svou argumentaci shrnul do následujících devíti žalobních bodů.

1. K neexistenci povinností

5. Žalobce namítá, že nebyl povinen vztahovat procentuální výši slevy primárně k nejnižší ceně, jak nesprávně dovozuje žalovaný. Takovou povinnost nestanovuje žádný právní předpis. Stejně tak žádný právní předpis nestanovuje bližší podmínky pro uvedení informace o nejnižší ceně, zejména velikost písma. Nebyl proto povinen uvést informace o nejnižší ceně výrazněji než informace o běžné ceně. Z jazykového výkladu § 12a ZOS vyplývá, že žalobce povinnost dle něj splnil už jen tím, že u zlevněného výrobku řádně uvedl informaci o nejnižší ceně. Dále je z jazykového výkladu tohoto ustanovení zřejmé, že procentuální vyjádření slevy nemusí být uvedeno ve vztahu k nejnižší ceně. Není zakázáno uvádět jiný referenční údaj než nejnižší cenu a vztahovat k němu procentuální výši slevy, což uznává i žalovaný (viz str. 12 napadeného rozhodnutí). Způsob uvedení informace o nejnižší ceně není blíže upraven, je proto nutné dodržovat pouze obecná pravidla poskytování informací spotřebitelům. Ta žalobce respektoval, což nerozporuje ani žalovaný. Je možné uvést informace o jiném referenčním údaji výrazněji než informace o běžné ceně, jelikož právní předpisy takový postup nezakazují.
6. Žalovaný povinnost uvádět procentuální vyjádření slevy primárně z nejnižší ceny a uvádět informace o nejnižší ceně dovozuje z výkladových pokynů ke směrnici Evropského parlamentu a Rady 98/6/ES o ochraně spotřebitelů při označování cen výrobků nabízených spotřebiteli (dále jen „Směrnice“) vypracované Evropskou Komisí. Pokyny však nejsou pramenem práva. K tomu žalobce cituje čl. 23 Metodických pokynů pro zajišťování prací při plnění legislativních závazků vyplývajících z členství České republiky v Evropské unii. Dále se pokyny vztahují ke Směrnici, u níž samotné je vyloučen přímý účinek ve vztahu k soukromým subjektům včetně žalobce. I pokyny ale výslovně umožňují uvádět jinou referenční hodnotu než nejnižší cenu a vztahovat k ní výši poskytnuté slevy, což je uvedeno i na str. 12 napadeného rozhodnutí. Ani pokyny blíže neupravují způsob uvedení informace o nejnižší ceně (velikost písma, výraznější písmo).

7. Ani na základě teleologického výkladu nelze dovodit existenci povinností, za jejichž nesplnění je sankcionován. Účelem § 12a ZOS je seznámit spotřebitele u zlevněných výrobků s nejnižší cenou, což vyplývá i z napadeného rozhodnutí (viz str. 11) a z důvodové zprávy k novele ZOS. Tuto povinnost žalobce splnil. Nad rámec právních předpisů k nejnižší ceně vyjádřil i procentuální výši slevy. Spotřebitel tak mohl snadno zjistit, jaká byla nejnižší cena a jaká je výše slevy vzhledem k nejnižší ceně. Porovnáním poskytnutých informací o nejnižší ceně a běžné ceně mohl spotřebitel zjistit, jestli cena daného výrobku byla uměle navýšena. Průměrný spotřebitel se tedy nemohl domnívat, že běžná cena je ve skutečnosti nejnižší cenou, kdy nejnižší cena byla na cenovce výslovně označena. Je proto zřejmé, že jiná cena nejnižší cenou být nemohla.
8. S ohledem na stanovení povinnosti informovat o nejnižší ceně s účinností od 6. 1. 2023, se nemůže jednat o zavedenou cenovou komunikaci, na kterou je spotřebitel zvyklý – což ostatně uznává sám žalovaný na str. 12 napadeného rozhodnutí. Spotřebitel proto nemohl primárně předpokládat, že výrazněji uvedená cena je nejnižší cenou, kdy se jedná o nově zavedenou povinnost. Zákonodárci přitom nic nebránilo výslovně vymezit bližší požadavky na způsob cenové komunikace, pokud by takové pravidlo zamýšlel zavést.
9. Ani z hlediska systematického výkladu nelze dovodit povinnost uvádět informace o nejnižší ceně určitým způsobem. Pokud takovou povinnost ZOS ani jiný právní předpis nestanoví, bylo to úmyslem zákonodárce. Jinak by způsob uvedení informací blíže reguloval, jako učinil v řadě jiných případů (minimální velikost a font písma, barva textu a podkladu, zarovnání textu a umístění sdělení). Je proto na uvážení žalobce, jakým způsobem informace o nejnižší ceně sdělí, přičemž je korigován pouze obecnými požadavky právních předpisů, které však dodržuje.
10. Žalobce již v odvolání namítal neexistenci povinnosti vztahovat výši slevy k nejnižší ceně i neexistenci bližších podmínek sdělení informace o nejnižší ceně. Žalovaný pouze zopakoval argumentaci prvostupňového orgánu, aniž by se k argumentům žalobce blíže vyjádřil. Neodkázal na žádný právní předpis, který tvrzené povinnosti žalobci ukládá. V tomto ohledu je napadené rozhodnutí odůvodněno nedostatečně a je nepřezkoumatelné.
11. Žalovaný nepřipustně dotváří právo v rozporu s obecnou zásadou subsidiarity vyplývající z § 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní a porušuje ústavně zakotvenou zásadu legální licence uvedenou v čl. 2 odst. 4 Ústavy a čl. 2 odst. 3 Listiny základních práv a svobod. Dle čl. 4 odst. 1 Listiny mohou být povinnosti ukládány pouze na základě zákona, nikoli na základě nepodložené úvahy kontrolního orgánu.
12. Žalobcův výklad § 12a ZOS je správný. I pokud by bylo možné připustit správnost výkladu zastávaného žalovaným, dle zásad *in dubio pro libertate*, *in dubio mitius* a *in dubio pro reo* je třeba upřednostnit výklad práva ve prospěch žalobce jako soukromého subjektu.

2. K nenaplnění formální stránky přestupku

13. Jednání žalobce není přestupkem, neboť zde chybí znak protiprávnosti. Není-li splněna podmínky protiprávnosti, není naplněna formální stránka přestupku dle § 24 odst. 7 písm. l) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále také „zákon o odpovědnosti za přestupky“). K tomu žalobce cituje § 5 zákona o odpovědnosti za přestupky a komentářovou literaturu.

3. K nenaplnění materiální stránky přestupku

14. Jednání nenaplnňuje materiální znak přestupku dle § 5 zákona o odpovědnosti za přestupky, tj. společenskou nebezpečnost. Z nezávislého zákaznického průzkumu jednoznačně vyplývá, že zákazníci informaci o nejnižší ceně nepovažují za podstatnou, ale preferují informace o běžné ceně. Tímto průzkumem se žalovaný nezabýval dostatečně. Dále nesprávně uvádí, že žalobce klamal spotřebitele ohledně výše slevy. Toto tvrzení je však zjevně nepravdivé, jelikož spotřebitelé měli k dispozici veškeré informace požadované právními předpisy včetně informace o nejnižší ceně. Cenová komunikace byla pro spotřebitele srozumitelná. O absenci jakékoliv společenské škodlivosti jednání svědčí též skutečnost, že žalobce neneviduje jediný případ, kdy by se zákazník proti způsobu cenové prezentace výrobků ohradil.

4. K případnému zproštění odpovědnosti

15. Žalobce na základě shora uvedeného považuje za zřejmé, že přestupek nespáchal, resp. ani nemohl spáchat. Pro případ, že by soud dospěl k opačnému závěru, s odkazem na § 21 zákona o odpovědnosti za přestupky uvádí, že za přestupek neodpovídá, protože jsou dány důvody pro zproštění odpovědnosti. Žalobce v době před účinností zákona aktivně poptával odpovědi na výkladové nejasnosti, účastnil se odborných debat i kulatých stolů a slevovou komunikaci nastavil dle svého nejlepšího vědomí za současného širokého informování svých zákazníků. Novela ZOS, kterou byl do zákona přidán § 12a, nabyla účinnosti pouhý měsíc po vyhlášení ve Sbírce zákonů. Přizpůsobení slevové komunikace novým požadavkům zákona představuje přitom finančně i časově náročný proces. S jeho realizací proto bylo třeba započít ještě v průběhu legislativního procesu, neboť samotná legisvakanní lhůta o délce 30 dnů objektivně nepostačovala. Žalobce se proto včas snažil získat, mimo jiné i od žalovaného, ucelené výkladové stanovisko k § 12a odst. 1 písm. a) ZOS. Žalobci však i přes jeho opakovanou snahu byly poskytnuty pouze základní informace, ze kterých nebylo možné dovodit, jak by měl nově zaváděnou povinnost promítnout do stávající cenové komunikace, aby ji žalovaný považoval za souladnou s právními předpisy. Žalobce vynaložil maximální možnou snahu, kterou bylo možné požadovat, aby zajistil vhodné úpravy slevové komunikace řádně a včas.

5. K trvajícím přestupkům

16. Vytykané jednání měly správní orgány posoudit jako trvalý přestupek. V § 12a ZOS je použit nedokonavý vid slovesa „poskytuje“, což nasvědčuje trvajícím deliktu. K tomu žalobce cituje § 8 zákona o odpovědnosti za přestupky, komentářovou literaturu a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, č. j. 8 As 17/2007-135, publikovaný ve sbírce rozhodnutí NSS pod č. 1338/2007 Sb. NSS., a ze dne 20. 10. 2016, č. j. 3 As 205/2015-29.
17. Žalobce uvádí, že po účinnosti novely ZOS zavádějící povinnost dle § 12a zvolil určitou cenovou komunikaci co se týče umístění a velikosti zobrazení nejnižší a běžné ceny. Tuto cenovou komunikaci udržoval ve všech svých provozovnách a ohledně veškerého sortimentu stejně. Žalovaný sám v napadeném rozhodnutí přiznává, že žalobce se (údajně) dopouští zcela totožných porušení, za které je sankcionován.
18. Obdobně postupovala Česká obchodní inspekce v případě Sapeli, kde uvedení několika tisíc dveří dvou různých typů na trh bez určení shody autorizovanou osobou posoudila jako jeden přestupek (jak vyplývá z popisu skutku uvedeného v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2024, č.j. 4 As 128/2022-79). Pokud by Česká obchodní inspekce

aplikovala stejný postup na výše posuzovaný případ, mělo by se jednat minimálně o 2 přestupky (z důvodu dvou různých typů dveří).

6. K nepřiměřené výši pokuty

19. Žalobce namítá, že uložená výše pokuty je nepřiměřená. K tomu uvádí následující důvody:
- Je nejednoznačné, zda závazné právní předpisy skutečně ukládají povinnosti, za jejichž nesplnění žalovaný žalobce sankcionuje.
 - Cenová komunikace žalobce není způsobilá klamat spotřebitele.
 - Žalovaný neposkytl potřebnou součinnost k přenastavení cenové komunikace s ohledem na nově zavedenou povinnost uvádět informace o nejnižší ceně.
 - Povinnost uvádět informace o nejnižší ceně byla do právního řádu zavedena s nepřiměřeně krátkou legisvakanční lhůtou.
20. Žalovaný též jako přitěžující okolnost hodnotí to, že údajné porušení § 12a ZOS bylo zjištěno při pěti kontrolách. Tuto skutečnost však nelze klást k tíži žalobci.
21. Cenová komunikace žalobce je centrálně nastavena, a je proto zcela totožná na všech prodejnách, což je skutečnost, s níž byl žalovaný opakovaně seznámen v procesních podáních. Proto i kontrolní zjištění včetně případných nedostatků musí být stejná napříč celou prodejní sítí. Žalobce však při centrálním nastavování cenové komunikace jednal v dobré víře v to, že postupuje zcela v souladu s právními předpisy. Vzhledem k tomu, že žalovaný nepřihlédl k uvedeným okolnostem jako k okolnostem polehčujícím a centrální nastavení cenové komunikace nesprávně vyhodnotil jako přitěžující okolnost, žalobce žádá soud, aby nepřiměřeně vysokou pokutu snížil.

7. K průzkumu veřejného mínění

22. Žalobce poukazuje na rozsudek Soudního dvora Evropské unie (dále též jen „SDEU“) ze dne 16. 7. 1998 ve věci C-210/96, Gut Springenheide GmbH a Rudolf Tusky proti Oberkreisdirektor des Kreises Steinfurt -Amt für Lebensmittelüberwachung. SDEU připustil, že v případě obtíží s posouzením klamavé povahy jednání podnikatele je vhodné provést průzkum veřejného mínění či znalecký posudek pro účely posouzení toho, jak velká část spotřebitelů vnímá praxi jako nekalou. Tento přístup pak potvrdil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 7. 2022, č. j. 6 As 186/2021-28.
23. Žalovaný měl vzít žalobcem předložený průzkum veřejného mínění v potaz minimálně při úvahách o výši sankce a společenské nebezpečnosti vytýkaného jednání a dále též při posuzování splnění materiální stránky skutkové podstaty přestupku. Klamavost cenové komunikace je totiž třeba posuzovat právě z hlediska spotřebitelů. Pokud pro spotřebitele není cenová komunikace klamavá, nelze její klamavost dovodit pouze na základě ojedinělého a nepodloženého názoru žalovaného. Správní orgány se nedostatečně vypořádaly s průzkumem veřejného mínění, přitom v posuzovaném případě existuje sporný výklad národní právní úpravy. Žalovaný se dovolává pokynů Komise, které jako sekundární právo EU, nebyly řádně implementovány do národního právního řádu, a žalobce neneviduje jediný případ, kdy by kontrola ze strany žalovaného byla zahájena na podnět spotřebitele, ale kontroly jsou zahajovány z úřední povinnosti.

8. K procesním vadám řízení

24. U žalobce bylo dle jeho interní evidence v roce 2023 provedeno celkem 129 kontrol různých oblastních inspektorátů zaměřujících se na kontrolu dodržování § 12a ZOS. Dle judikatury platí, že z důvodu zásady procesní ekonomie by ke společnému řízení měla být spojena řízení vedená před jinými místně příslušnými správními orgány, pokud jsou podobná z hlediska skutkového stavu a pokud spolu úzce souvisejí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2018, č. j. 2 As 426/2017-62). Přestože žalobce navrhoval spojení všech souvisejících řízení již v odvolání, žalovaný se k této námitce nevyjádřil, ani řízení ke společnému řízení nespojil. Velké množství řízení o téže věci přitom žalobce i žalovaného administrativně i ekonomicky nadměrně zatěžuje, aniž by vedení společného řízení vylučoval jakýkoliv legitimní důvod. Společné řízení by navíc umožnilo dle absorpční zásady udělit jedinou sankci. Nevedení společného řízení o všech skutkově totožných věcech, jejichž podstata tkví v systémovém nastavení slevové komunikace napříč působnostmi všech inspektorátů, je procesní vadou, je v rozporu se zásadami procesní ekonomie a šetření práv účastníků řízení a zakládá důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí.

9. K nedostatečnému odůvodnění rozhodnutí

25. Žalovaný se nedostatečně vypořádal s odvolacími námitkami. Konkrétně neuvedl, z jakého právního předpisu dovozuje povinnost vztahovat výši slevy primárně k nejnižší ceně a uvádět informace o nejnižší ceně určitým způsobem. Dále neuvedl žádnou existující povinnost, kterou by žalobce porušil a není tak zřejmé, z čeho dovozuje, že jednání je protiprávní. Žalovaný se blíže nezabýval společenskou škodlivostí jednání, okolnostmi zprošťujícími žalobce odpovědnosti za přestupek, polehčujícími okolnostmi při stanovení výše pokuty a spojením souvisejících řízení do společného řízení.

Návrh na položení předběžných otázek

26. Čl. 6a, ani jiné ustanovení Směrnice, obdobně jako § 12a ZOS, nestanoví, že u zlevněných výrobků musí být uvedeno procentuální vyjádření slevy vzhledem k nejnižší ceně, a nestanoví ani způsob uvedení informace o nejnižší ceně (velikost písma, zvýraznění). Směrnice je nejednoznačná, což způsobuje nejednoznačnost ZOS. Proto žalobce navrhuje položit SDEU předběžné otázky týkající se výkladu čl. 6a Směrnice.
27. V podání ze dne 16. 4. 2025 žalobce setrval na své žalobní argumentaci ohledně trvajících přestupku, vedení společného řízení a aplikace absorpční zásady. Namítá, že posuzování možného porušení § 12a ZOS totožným jednáním, které je nevyhnutelným důsledkem centrálně nastavené slevové komunikace, v mnoha samostatných řízeních porušuje zásadu *ne bis in idem* (žalobce je opakovaně trestán za jedno totožné jednání) a absorpční zásadu.

III. Argumentace žalovaného

28. Žalovaný ve svém vyjádření navrhuje podanou žalobou zamítnout, jelikož vznesené námitky považuje za nedůvodné.
29. K návrhu na předložení předběžných otázek poukazuje na věc C-330/23, Aldi Süd, řešenou SDEU, kde byly položeny předběžné otázky týkající se výkladu čl. 6a Směrnice.
30. Považuje napadené rozhodnutí za řádně odůvodněné a přezkoumatelné. Nesouhlasí s argumentací, že nebyly vypořádány veškeré odvolací námitky. Napadené rozhodnutí obsahuje ucelenou argumentaci na podporu závěrů správního orgánu. K tomu odkazuje na judikaturu správních soudů, jejichž závěry lze vztáhnout i na odůvodnění správních orgánů.

Dále žalovaný podotýká, že nesouhlas s argumentací správního orgánu neznamená, že by se správní orgán s nějakou námitkou nevypořádal.

31. Žalovaný argumentuje ke správnosti a zákonnosti svého výkladu § 12a ZOS, jak je popsán v napadeném rozhodnutí.
32. Uvádí, že si je vědom nezávaznosti pokynů, jak sdělil v napadeném rozhodnutí, přesto jsou cenným zdrojem informací a lze na ně odkazovat a vycházet z nich.
33. K naplnění materiální stránky přestupku v podrobnostech odkazuje na str. 14 a 15 napadeného rozhodnutí.
34. Dále žalovaný odmítá, že by byly dány důvody pro zproštění žalobce za daný přestupek podle § 21 odst. 1 zákona o přestupcích. Součinnost České obchodní inspekce byla nadstandardní. Od počátku bylo deklarováno, že Česká obchodní inspekce bude vycházet při výkladu § 12a ZOS z pokynů vydaných již dne 29.12. 2021 (srov. str. 16 napadeného rozhodnutí).
35. Žalovaný trvá na svém závěru, že jednání bylo jednorázovým úkonem spáchaným tím, že žalobce jako prodávající neinformoval spotřebitele o nejnižší ceně v souladu s § 12a ZOS. Tím vyvolal protiprávní stav, jehož udržování není vyžadováno. Rozhodující je tedy již vyvolání protiprávního stavu.
36. Výši uložené pokuty považuje žalovaný za řádně odůvodněnou a přiměřenou (viz str. 17 a 18 napadeného rozhodnutí).
37. K průzkumu veřejného mínění odkazuje na str. 13 a 15 napadeného rozhodnutí. Uvádí, že eviduje stížnosti spotřebitelů týkající se informování o slevách (viz str. 15 napadeného rozhodnutí). Vyjádření v odvolání svědčí o tom, že žalobce nedostatečně přizpůsobil používané cenovky nové právní úpravě a nevedl spotřebitele k tomu, aby výhodnost poskytované slevy posuzovali ve vztahu k nejnižší ceně. Pokud by byla nadále výhodnost poskytované slevy posuzována z jiných cen než z nejnižší ceny, postrádala by právní úprava svůj význam.
38. Žalovaný má za to, že nepochybil, kdy nepřistoupil k delegaci, popř. atrakci, jak požadoval žalobce (viz str. 15 napadeného rozhodnutí).

IV. Posouzení věci krajským soudem

39. Žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a jedná se o žalobu přípustnou. Soud při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů, jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, a dospěl k závěru, že žaloba **je důvodná**.
40. Krajský soud se nejprve zabýval otázkou přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí.
41. Nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí spočívá podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost předchází případné nepřezkoumatelnosti pro nedostatek jeho důvodů; důvody rozhodnutí lze zkoumat toliko u rozhodnutí srozumitelných (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008 č. j. 3 As 51/2007-84).

42. Za nesrozumitelnost rozhodnutí soudy považují případy, kdy odůvodnění nedává smysl, který by svědčil o skutkových a právních důvodech, které vedly správní orgán k vydání rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2003 č. j. 7 A 547/2002-24); pro rozpor výroku s odůvodněním (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2003 č. j. 2 Ads 33/2003-78) či pro výrok, který nemá oporu v zákoně (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2003 č. j. 7 A 181/2000-29), nebo není-li rozhodnutí rozčleněno na výrok a odůvodnění, protože není zřejmé, zda správní orgán rozhodl o všech návrzích účastníka řízení (viz rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 21. 10. 1994 č. j. 6 A 63/93-22). Takové vady soud v daném případě neshledal.
43. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jestliže z jeho odůvodnění není znatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti tvrzené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008 č. j. 7 Afs 212/2006-76). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětluje, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění.
44. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat.
45. Z obsahu žalobcova odvolání krajský soud zjistil, že tento v bodě 3. brojil proti procesním vadám správního řízení. Uváděl, že ve skutkově totožné věci (velké množství dílčích pochybení spočívajících v porušení § 12a ZOS) jsou a nepochybně budou na základě velkého množství kontrol zahajována i jiná přestupková řízení také jinými inspektoráty. Zmiňoval konkrétní rozhodnutí vydaná ve skutkově totožných věcech ČOI, Inspektorátem Olomouckým a Moravskoslezským a ČOI, Inspektorátem Plzeňským a Karlovarským. Dále odkazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2018, č. j. 2 As 426/2017-62. Podle žalobce byl odkazovaný případ totožný s jeho věcí. Proto opětovně žádal pověřit vedením výše vedených řízení, případně i všech doposud nezahájených řízení v obdobné věci pouze jeden kontrolní orgán dle § 131 odst. 2 písm. b) správního řádu, alternativně žádal, aby dle § 131 odst. 1 písm. c) správního řádu všechna řízení převzal nadřízený správní orgán a sloučil je do společného řízení. Žalobce zmínil, že již o tento postup žádal ve svém podání ze dne 10. 8. 2023, přípisem Ústředního inspektorátu ze dne 25. 8. 2023 mu nebylo vyhověno. Uvedl, že vedení společného řízení je odůvodněno skutečností, že jde o věc, u níž lze mít důvodně zato, že výrazně ovlivní poměry účastníka ve správních obvodech více podřízených správních orgánů. Vedení velkého množství řízení o téže věci zatěžuje administrativně i ekonomicky, společné řízení by navíc umožnilo dle absorpční zásady udělit jedinou sankci. Nevedení společného řízení o všech skutkově totožných věcech, jejichž podstata tkví v systémovém nastavení slevové komunikace napříč působnosti všech

inspektorátů, je procesní vadou a je v rozporu se zásadami procesní ekonomie a šetření práv účastníka řízení.

46. Krajský soud k tomu poznamenává že dle zmíněného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2018, č. j. 2 As 426/2017–62, i v případě, jestliže nedošlo ke spojení jednotlivých správních řízení, ačkoli pro to existovala procesní možnost a jevílo se to jako vhodné z pohledu zásady ekonomie, nejedná se o procesní pochybení. Trvá však povinnost správního orgánu aplikovat při ukládání pokuty absorpční zásadu a zohlednit pokuty dříve uložené sbíhajícími rozhodnutími, byť byla vydána jinými správními orgány v rámci jejich vlastní územní působnosti. V odkazované věci Nejvyšší správní soud považoval za specifických skutkových okolností za přiměřené, aby orgány absorpci uplatnily bez ohledu na místní příslušnost (místně příslušné inspektoráty koordinovaly svůj postup, provedly kontroly a zahájily řízení v úzké časové souvislosti; o řízeních tak jednotlivé orgány věděly a vzájemně spolupracovaly). Nejvyšší správní soud konstatoval, že v opačném případě by stěžovatele k její tíži byly ukládány pokuty kumulativně jenom proto, že správní orgán nemá celostátní působnost, ale zákon územní působnost rozděluje mezi jednotlivé inspektoráty.
47. Žalobce se v podaném odvolání (obdobně jako v podané žalobě) jednoznačně domáhá toho, aby mu nebylo na újmu, že o pokutách rozhodovaly různé oblastní inspektoráty dle své místní příslušnosti, ač šlo o obdobné přestupky. V podaném odvolání se dovolává rovněž užití absorpční zásady při ukládání pokuty z hlediska jiných přestupkových řízení týkajících se obdobných skutků, která vedly jiné inspektoráty podle jejich místní příslušnosti. Daná námitka je sice vložena do části, která se primárně věnuje nevedení společného řízení, což jako pochybení žalobce správnímu orgánu vytýkal, nicméně to nic nemění na tom, že tato odvolací námitka byla vznesena a že se jí žalovaný měl zabývat.
48. Krajský soud poznamenává, že dle § 41 odst. 1 věta první zákona o odpovědnosti za přestupky platí, že za dva nebo více přestupků téhož pachatele projednaných ve společném řízení se uloží správní trest podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejprísněji trestný. Z § 37 písm. b) přestupkového zákona vyplývá, že při určení druhu správního trestu a jeho výměry se přihlédne zejména k tomu, že o některém z více přestupků, které byly spáchány jedním skutkem nebo více skutky nebylo rozhodnuto ve společném řízení. Při správním trestání se přiměřeně uplatní principy ovládající souběh trestných činů, kdy pro trestání sbíhajících deliktů není bezpodmínečně nutné vedení společného řízení – použití absorpční zásady však nutné je (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 1 As 28/2009–62).
49. Žalovaný na výše uvedenou argumentaci žalobce reagoval na str. 15 napadeného rozhodnutí, přičemž konstatoval: „*K námitkám odvolatele týkajícím se procesních vad řízení odvolací orgán odkazuje na sdělení ve věci žádosti o delegaci ve smyslu ust. § 131 odst. 2 písm. b) správního řádu, resp. o atrakci ve smyslu ust. § 131 odst. 1 písm. c) správního řádu, ze dne 25. 8. 2023, č. j. ČOI 105804/23/O100. Na závěrech tohoto sdělení odvolací orgán trvá. K delegaci, popř. atrakci, neshledal dostatečné důvody. Vedení správního řízení tím inspektorátem, v jehož územním obvodu byla při kontrolách na provozovně určitého prodávajícího shledána pochybení, je běžnou praxí. K delegaci podle ust. § 131 odst. 2 písm. b) správního řádu ani k atrakci podle ust. § 131 odst. 1 písm. c) správního řádu v takových případech nedochází. Odvolací orgán na takové praxi neshledává nic protiprávního, nejde o procesní vadu.*“
50. Soud danou reakci nepovažuje za dostatečnou. Žalovaný se vyjádřil toliko k nevedení společného řízení. Vzhledem ke shora citované judikatuře Nejvyššího správního soudu bylo nicméně třeba, aby se s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem věci zabýval nad rámec

uvedené úvahy o nevedení společného řízení i tím, zda bylo na místě aplikovat zásadu absorpce. Spojitost vedení společného řízení a nutnosti aplikace absorpční zásady je totiž pro oblast správního trestání poměrně volná. Jak k tomu judikoval Nejvyšší správní soud, společné řízení je „pouhou procesní cestou, která mimo jiné může vést k naplnění principu absorpce, nejde však o možnost jedinou“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 7. 2017, čj. 6 As 116/2017-53). Jinými slovy, i bez vedení společného řízení lze naplnění zásady absorpce docílit.

51. Žalovaný se s aplikací absorpční zásady nijak nevypořádal, ačkoli se jí žalobce v podaném odvolání dovolával a odkazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 426/2017-62 a uváděl, že se v jeho věci jedná o totožný případ, kdy inspektoráty žalovaného vedly koordinovaný zásah, resp. že různé inspektoráty rozhodovaly o stejném pochybení žalobce. Krajský soud nepřehlédl, že žalovaný na str. 17 napadeného rozhodnutí uvedl, že pokuta byla uložena jako úhrnná s přihlédnutím k absorpční zásadě. Ze správních rozhodnutí je však zřejmé, že inspektorát vyhodnotil pouze přestupky řešené v dané věci a přestupky spáchané v jeho místní příslušnosti. Pokud měl žalovaný za to, že nebylo nutné či možné přihlížet k pokutám uloženým jinými oblastními inspektoráty za sbíhající se přestupky, měl tuto svoji úvahu zahrnout v rámci odůvodnění výroku o ukládané pokutě. To však neučinil. Absence tohoto posouzení činí napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným.
52. K tomu soud pro úplnost podotýká, že takové posouzení nemohl učinit sám, kdy není oprávněn doplňovat či nahrazovat odůvodnění správního rozhodnutí, neboť jeho rozhodování je založeno na kasačním principu (k tomu srov. např. bod 14 usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2021, č. j. 7 Azs 215/2021-26, a tam citovaná judikatura). Prvotní úvahu nemůže za žalovaného učinit soud. Fakticky by tím nahradil roli správního orgánu při správním trestání.
53. Soud má výhrady i ke způsobu, jakým žalovaný odůvodnil nevedení společného řízení. Žalovaný odkázal na své sdělení ze dne 25. 8. 2023 adresované žalobci. Dané sdělení však není součástí spisového materiálu, který žalovaný předložil v rámci soudního řízení, a žalovaný v napadeném rozhodnutí necitoval ani případné relevantní pasáže. Zmíněné sdělení tedy není možné považovat za řádný podklad rozhodnutí, ze kterého by soud mohl vycházet. Pokud žalovaný hodlal na sdělení ze dne 25. 8. 2023 odkazovat, měl ho učinit součástí správního spisu a odkazy měl učinit prostřednictvím citací převzatých do napadeného rozhodnutí. Pouhý odkaz na dokument, který není součástí spisového materiálu nezbavuje žalovaného povinnosti reagovat na argumentaci uplatněnou v odvolacím řízení.
54. S ohledem na výše uvedené by bylo bezpředmětné, aby se soud zabýval žalobcem namítanou nepřiměřeností uložené pokuty a návrhem na její moderaci.
55. Soudu však nic nebrání v tom, aby vypořádal žalobcovy námitky, které směřují k samotnému skutku.

K namítané neexistenci povinností a k návrhu na položení předběžných otázek

56. Žalobní námitky směřují proti přestupku podle § 24 odst. 7 písm. l ZOS, dle něhož se prodávající dopustí přestupku mimo jiné tím, že informaci o ceně nebo slevě z ceny poskytuje spotřebiteli v rozporu s § 12 nebo § 12a ZOS. Dle § 12a odst. 1 písm. a) ZOS platí, že informace o slevě z ceny výrobku obsahuje informaci o nejnižší ceně výrobku, za kterou jej prodávající nabízel a prodával v době 30 dnů před poskytnutím slevy.

57. Žalovaný má za to, že citované ustanovení ukládá povinnost při oznámení o snížení ceny zřetelně uvést i nejnižší cenu, za kterou byl daný výrobek nabízen a prodáván v období 30 dnů před slevou a současně sleva z této nejnižší ceny musí být zřetelně určena. Oproti tomu žalobce dovozuje, že ze znění § 12a odst. 1 písm. a) ZOS explicitně nevyplývá povinnost uvádět slevu z nejnižší ceny za posledních 30 dní.
58. Ustanovení § 12a bylo do ZOS vloženo v souvislosti s přijetím směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2019/2161 ze dne 27. 11. 2019, kterou se mění směrnice Rady 93/13/EHS a směrnice Evropského parlamentu a Rady 98/6/ES, 2005/29/ES a 2011/83/EU, pokud jde o lepší vymáhání a modernizaci právních předpisů Unie na ochranu spotřebitele. Z čl. 6a odst. 1 směrnice 98/6/ES vyplývá, že „*veškerá oznámení o slevě z ceny musí uvádět předchozí cenu, kterou obchodník uplatňoval po určité období před uplatněním slevy z ceny*“, a odst. 2 dodává, že „*předchozí cenou se rozumí nejnižší cena, kterou obchodník uplatňoval během období ne kratšího než 30 dnů před uplatněním slevy z ceny*.“
59. Rozsudek SDEU ze dne 26. 9. 2024 ve věci C-330-23 Aldi Süd poskytl výklad povinnosti podle čl. 6a směrnice 98/6/ES. Dané ustanovení musí být vykládáno v tom smyslu, že vyžaduje, aby sleva z ceny zboží, která je oznamována obchodníkem v procentní výši nebo ve formě reklamního sdělení, které má zdůraznit výhodnost cenové nabídky, byla určena na základě „předchozí ceny“, kdy touto „předchozí cenou“ se rozumí nejnižší cena, kterou obchodník uplatňoval během období ne kratšího 30 dnů před uplatněním slevy z ceny. Tím je současně poskytnut výklad § 12a odst. 1 písm. a) ZOS: procentní vyjádření slevy se musí vztahovat k nejnižší ceně, za kterou bylo zboží prodáváno za posledních 30 dní před jeho zlevněním.
60. K totožnému výkladu ustanovení § 12a odst. 1 písm. a) ZOS dospěl Krajský soud v Plzni v rozsudku ze dne 15. 11. 2024, č. j. 55 A 7/2024-91, Krajský soud v Hradci Králové v rozsudcích ze dne 26. 2. 2025, č. j. 31 A 43/2024-86, č. j. 31 A 44/2024-78 a č. j. 31 A 45/2024-75, a Krajský soud v Ostravě v rozsudcích ze dne 27. 2. 2025, č. j. 25 Ad 5/2024-48, ze dne 3. 4. 2025, č. j. 25 Ad 15/2024-48 (ve věci totožných účastníků řízení) i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 4. 2025, č. j. 10 As 261/2024-64 (ve věci žalobce a Státní potravinářské a zemědělské inspekce). S jejich závěry ohledně výkladu § 12a ZOS se zdejší soud ztotožňuje a lze na ně v podrobnostech odkázat.
61. S ohledem na jednoznačný výklad § 12a ZOS zde není prostor pro uplatnění žalobcem namítané zásady *in dubio pro libertate*.
62. Soud tak na základě shora uvedeného nemohl přisvědčit žalobní námitce, dle níž byl žalobce sankcionován na základě neexistující povinnosti.
63. Soud dále ve shodě s žalovaným dospěl k závěru, že žalobce povinnost stanovenou v § 12a odst. 1 písm. a) ZOS porušil. Spotřebiteli byla předkládána informace o slevě z částky, která neodráží reálný cenový vývoj v zákonem požadovaném období. Povinnou informaci o nejnižší ceně za posledních 30 dní totiž žalobce uvedl nejmenším, snadno přehlédnutelným písmem na samém okraji dolní části regálové etikety, zatímco nepovinné informace „AKCE“, údaj o ceně předcházející ceně před slevou a procentuální informaci o slevě uvedl dominantním a tučným písmem v horní části etikety. Referenční cena spolu s ostatními nepovinnými údaji byla prezentována nejednoznačně a nezřetelně, což mohlo být pro spotřebitele matoucí ohledně skutečné cenové výhody. Na výše uvedeném nic nemění ani to, že právní úprava neupravuje přesný způsob, jakým má být informace o nejnižší ceně za

posledních 30 dní prezentována. Pouhá okolnost, že zákonodárce nestanovil konkrétní požadavky (např. nespecifikoval velikost písma, umístění sdělení, font nebo zarovnání textu), totiž nezbavuje žalobce povinnosti uvádět informace způsobem, který pro spotřebitele nebude matoucí. Je ostatně otázka, zda je vůbec myslitelná takto konkrétní a zároveň paušální úprava, která by byla způsobila těmto požadavkům smysluplně dostát (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2025, č. j. 10 As 261/2024-64, odst. 27).

64. V podrobnostech krajský soud odkazuje na napadená rozhodnutí, kde správní orgány podrobně hodnotily označení jednotlivých informací na regálových štítcích, a to samostatně i ve vzájemné souvislosti. Jejich závěry mají dostatečnou oporu ve spisovém materiálu (viz protokoly o kontrole, fotodokumentace).
65. Žalovanému nelze vytýkat, že k výkladu ustanovení § 12a ZOS využil Sdělení komise C/2021/9328 – Pokyny k výkladu a uplatňování článku 6a směrnice Evropského parlamentu a Rady 98/6/ES o ochraně spotřebitelů při označování cen výrobků nabízených spotřebiteli. Ačkoli lze souhlasit se žalobcem, že tyto pokyny nejsou závazným pramenem práva, lze je jako výkladový nástroj vnitrostátní úpravy nepochybně použít. K tomuto krajský soud poukazuje na závěry vyjádřené například v rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 110/2014-52 ze dne 23. 10. 2014, dle kterého: „Podle konstantní judikatury Soudního dvora jsou veškeré orgány členského státu, včetně soudů, povinny při uplatňování vnitrostátního práva vykládat toto právo v souladu se zněním a účelem směrnice či jiného právního předpisu Evropské unie, k jejichž implementaci slouží (viz. např. rozsudky Soudního dvora ze dne 10. 4. 1984, *von Colson a Kamann*, 14/83, *Recueil*, s. 1891, bod 26, a ze dne 13. 11. 1990, *Marleasing*, C-106/89, *Recueil*, s. I-4135, bod 8, a také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2007, č. j. 1 As 3/2007 - 83, *publ. pod č. 1401/2007 Sb. NSS*, a dostupný na www.nssoud.cz).“
66. V návaznosti na výše prezentovaný rozsudek SDEU ze dne 26. 9. 2024 ve věci C-330/23 je nájisto postaveno, jakým způsobem má obchodník slevu z ceny prezentovat. Za těchto okolností není žalobcem navrhované položení předběžných otázek důvodné.

K námitce nenaplnění formální stránky přestupku

67. Dle § 5 zákona o odpovědnosti za přestupky, platí, že přestupkem je společensky škodlivý protiprávní čin, který je v zákoně za přestupek výslovně označen a který vykazuje znaky stanovené zákonem, nejde-li o trestný čin.
68. Krajský soud s odkazem na shora uvedené nemohl přisvědčit názoru žalobce, že v jeho případě došlo k nenaplnění formální stránky přestupku. V projednávané věci je totiž zřejmé, že žalobce porušil § 12a odst. 1 písm. a) ZOS, takže jeho jednání naplňuje znak protiprávnosti. Odkaz na komentářovou literaturu, který vychází z předpokladu absence znaku protiprávnosti, pak není případný.

K námitce nenaplnění materiální stránky přestupku

69. Materiální stránka přestupku je naplněna v případě, kdy jednání vykazuje určitou míru společenské nebezpečnosti ve vztahu k porušené povinnosti. Porušení právních povinností tedy musí být zároveň společensky škodlivé, aby se jednalo o přestupek.
70. Společenská škodlivost je v této věci dána tím, že žalobce svým protiprávním jednáním porušil společenský zájem chráněný § 12a ZOS, tj. pravdivě, srozumitelně a objektivně informovat spotřebitele o skutečné výhodnosti nabízené slevy.

71. Výše uvedené závěry jsou v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu. Z jeho rozsudku ze dne 18. 8. 2022, č. j. 10 As 410/2021-37, vyplývá, že materiální stránkou správního deliktu má smysl se blíže zabývat zejména v hraničních případech. Tedy za situace, kdy se k okolnostem jednání naplňujícího formální znaky skutkové podstaty přestupku přidruží další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti. Dále Nejvyššího správní soud vyslovil, že „*přesto, že jsou správní orgány povinny konkrétní společenskou nebezpečnost deliktu zkoumat, není zpravidla nutno, aby se jí explicitně zabývaly i při odůvodňování svých rozhodnutí. V zásadě totiž platí, že materiální stránka správního deliktu je dána již naplněním skutkové podstaty deliktu. Až ve chvíli, kdy je z okolností případů jasné, že existují takové výjimečné skutečnosti, jejichž nezohlednění by vedlo k výsledku zjevně rozpornému s účelem a funkcí správního trestání (tedy ve chvíli, kdy konkrétní společenská nebezpečnost nedosahuje ani minimální hranice typové nebezpečnosti), musí se intenzitou konkrétní společenské nebezpečnosti zabývat i v odůvodnění*“ (viz rozsudek ze dne 30. 3. 2011, č. j. 1 Afs 14/2011-62).
72. V nyní souzené věci nenastala situace, kdy by byly dány okolnosti, které vylučují, aby vytýkaným jednáním byly porušeny nebo ohroženy právem chráněné zájmy společnosti, resp. že by jednání žalobce nedosahovalo ani minimální hranice společenské nebezpečnosti.
73. Nelze označit za bagatelní, pokud spotřebitel není řádně informován o nejnižší ceně a v důsledku toho rovněž o poskytnuté slevě a může se tak domnívat, že poskytnutá sleva je výhodnější. V případě opačného závěru by se otevřel prostor pro umělé navyšování ceny a klamání spotřebitelů o výši poskytované slevy.
74. Žalovaný se s danou námitkou řádně vypořádal na str. 14 a 15 napadeného rozhodnutí.
K námitce případného zproštění odpovědnosti
75. Podle § 21 odst. 1 zákon o odpovědnosti za přestupky právnická osoba za přestupek neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby přestupku zabránila.
76. Krajský soud nesouhlasí se žalobcem, že vynaložil veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby přestupku zabránil, jak předpokládá shora citované ustanovení zákona. Namítanou skutečnost žalobce neprokázal.
77. Za vynaložení potřebného úsilí za účelem zabránění vzniku přestupku nelze v žádném případě považovat aktivní poptávání na výkladové nejasnosti, ani účast na odborných debatách. Žalobce neuvádí ani nedokládá, že by ze strany správních orgánů obdržel výkladová pravidla, která by aprobovala konkrétní podobu cenovky (slevové komunikace). Naopak argumentace žalovaného, kterou žalobce nijak nezpochybňuje, svědčí o tom, že žalobce měl informace k výše předestřenému výkladu § 12a ZOS již v průběhu legislativního procesu. Byl to on, který následně nastavil slevy tak, že tomuto zákonnému ustanovení a výkladovým pravidlům odporovaly.
K námitce trvajících přestupku
78. Podle § 8 zákona o přestupcích platí, že trvalý přestupek je takový přestupek, jehož znakem je jednání pachatele spočívající ve vyvolání a následném udržování protiprávního stavu nebo jednání pachatele spočívající v udržování protiprávního stavu, který nebyl pachatelem vyvolán.

79. Jednání žalobce bylo jednorázovým úkonem spáchaným tím, že v jednotlivých případech jako prodávající neinformoval spotřebitele o nejnižší ceně v souladu s § 12a odst. 1 písm. a) ZOS. Tímto jednorázovým úkonem vyvolal protiprávní stav.
80. Ačkoli ve vymezení skutkové podstaty přestupku podle § 24 odst. 7 písm. l) ZOS, které se vztahuje nejen k porušení § 12a ZOS, ale i k porušení § 12 ZOS, je použit nedokonavý vid, je popisované jednání svým charakterem jednorázovým úkonem, u kterého není rozhodné, zda je protiprávní stav udržován. Tento závěr je v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu – rozsudkem ze dne 7. 12. 2022, č. j. 2 Afs 30/2021-61, v němž je mj. vysloveno následující: *„Jak také uvedl již městský soud, je třeba přisvědčit stěžovateli, že gramatický výklad a užití nedokonavého slovesa ve skutkové podstatě deliktu není jediné určující kritérium pro posouzení jeho charakteru, nýbrž je třeba posoudit povahu a podstatu správního deliktu a zejména charakteristiku jeho objektivní stránky, kdy pro trvající správní delikt svědčí určitá míra trvalosti (viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2016, č. j. 3 As 205/2015-29).“*
81. Výše uvedený závěr nemůže být vyvrácen tvrzením žalobce, že jeho pochybení vycházejí z téhož systémového nastavení cenové komunikace slev, kterou neměnil. Žalobce nebyl uznán vinným ze systémového nastavení cenové komunikace, ale je mu vytýkáno, že v konkrétně uvedených případech poskytl spotřebiteli informaci o slevě z ceny výrobku v rozporu s § 12a odst. 1 písm. a) ZOS.
82. Současně z žaloby neplyne, jaký (příznivý) důsledek žalobce pro sebe dovozuje z toho, že by měl být přestupek podle jeho názoru posouzen jako trvající (kdy žalobce se fakticky dovolával přísnějšího posouzení povahy a závažnosti přestupku z hlediska § 38 písm. f) zákon o odpovědnosti za přestupky).
83. *K námitce ohledně průzkumu veřejného mínění*
84. V rámci daného žalobního bodu žalobce odkazoval na rozsudek Soudního dvora EU ve věci C-210/96 a Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2022, č. j. 6 As 186/2021-28. Z nich shodně plyne, že vhodnost a potřebnost průzkumu veřejného mínění či vypracování znaleckého posudku je dána v situaci, kdy soudy členských států nejsou schopny bez důvodných pochybností posoudit, zda je konkrétní obchodní praktika podnikatele nekalá.
85. Výše uvedená situace však v dané věci nenastala. Nevznikly zde důvodné pochybnosti o tom, zda žalobce porušil ustanovení §12a odst. 1 písm. a) ZOS či nikoli. Výklad zákona byl jasný a informace uvedené žalobcem na regálových etiketách mohly uvést spotřebitele v omyl (viz výše). Na daných závěrech nic nemůže změnit názor určité skupiny spotřebitelů vyslovený v rámci zákaznického průzkumu.
86. Nadto ze zákaznického průzkumu není zřejmé, jakým způsobem byli zákazníci seznámeni s tím, co se myslí pojmem „původní cena, ze které se akce počítá“ nebo „běžná cena“ a s jinými zákonnými nároky na označování zboží.
87. Je tedy zřejmé, že žalobcem provedený zákaznický průzkum nemůže ovlivnit rozhodnutí ve věci. Krajský soud tedy nevyhověl návrhu na provedení důkazu ve formě průzkumu veřejného mínění týkajícího se názoru spotřebitelů na cenovou politiku prodejce.
88. Námitka, že se žalovaný nedostatečně nevypořádal se zákaznickým průzkumem je rovněž nedůvodná. Žalovaný se s k zákaznickému průzkumu vyjádřil v souvislosti s hodnocením

zavedenosti cenové komunikace a podnětů spotřebitelů na straně 13 a 15 napadeného rozhodnutí.

V. Závěr a náklady řízení

89. Na základě výše vyslovených úvah shledal soud žalobu důvodnou v rozsahu shora uvedeném (zejména odst. 45), proto napadené rozhodnutí zrušil a věc vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V něm je žalovaný vázán právním názorem krajského soudu (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).
90. Ze soudního spisu vyplývá, že žalobci vznikly náklady řízení za zaplacený soudní poplatek (ve výši 3 000 Kč za žalobu proti rozhodnutí správního orgánu) a za právní zastoupení. Zástupce žalobce učinil celkem 3 úkony právní služby v celkové výši 10 820 Kč [2 úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby) po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném do 31. 12.2014, a 1 úkon právní služby učiněný již v roce 2025 (sepsání vyjádření ze dne 16. 4. 2025) v hodnotě 4 620 Kč podle § 7, § 9 odst. 5, § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu, ve znění účinném od 1. 1. 2025; srov. přechodné ustanovení vyhlášky č. 258/2024] a dále má nárok na paušální náhradu hotových výdajů ve výši 1 050 Kč (2 x 300 Kč a 450 Kč za 3 úkony právní služby podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu v příslušném znění). Součástí spisu není osvědčení zástupce žalobce jako plátce DPH, tato skutečnost neplyne ani z veřejně dostupných zdrojů. Celkem tak soud žalobci přiznal náhradu nákladů řízení ve výši 14 870 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 28. 8. 2025

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu